

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnaburgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

S.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

S.

RECENTIORES
QVÆDAM
HISTORIÆ,

ex quibus pleraque ex supradictis
confirmantur.

HISTORIA PRIMA.

P. **I**ohannes Dominicus Ottonellus, in præclaro libro suo, quem inscripsit; Nonnulla bona Monita & Casus conscientia, circa periculofam conversationem &c. Anno 1646. Florentia edito, plura, eaque valde memorabilia exempla in medium adducit. Quod primo loco proferimus, recenset ipse monito 12. nota 3. his secundum Latinum idioma propè verbis:

Narratum hoc mihi fuit, ait Auctor, à venerabili Sacerdote, confessionis filio meo, & simul Notario publico, magni iudicii, nec minoris virtutis viro, quod ei hoc sæculo circa annum 1628, contigit. Sacerdos erat curatus, inhonestæ vitæ, qui domi concubinam alebat, habuerat autem curam suam Parochialem extra urbem, sed ædes, & in his lupam suam, in ipsa urbe. Volens itaque Deus impudicum hominem gravius castigare, vehementem ei morbum immisit, ex quo in eum statum perductus fuit, ut ego, (dicit Notarius) accersitus fuerim, & rogatus, ad operam meam in conficiendo ipsius testamento collocandam. Ivi ego, & perspecto ægri supremo vitæ periculo, cœpi eum modis, quibus poteram optimis, adhortari, ut animum, & cogitationes accommodaret aliquantisper, ad declarandam ultimam suam voluntatem, & dispositionem de bonis suis temporalibus. Monitio hæc mea frustra fuit, quicquid enim ego dicerem, hoc unicùm pro responso audivi, AN ISTÆ MERETRICES IMERETRICES!

Ego hominem juvare satagens, alios & alios sermones, qui idonei videbantur attuli, aliud tamen responsum impetrare non potui, quam putidas illas voces, Sacerdotali ore pla-

nè indignas. Tandem defatigatus, desperansque à me confici posse id, propter quod aderam, conversus ad circumstantes cognatos dixi: Vos huc me vocastis propter Testamentum, & videtis ipsi, quomodo servire vobis non possim. Consultius esse reor, ut advocentur viri Religiosi, qui ægrotum hunc ad bene moriendum disponant, ego hinc abeo; quod petita ab iis licentiâ, tunc feci.

Sequenti mane accessit concubina illa ad ædes meas, mihi que dixit; ego huc veni, ut rem tibi novam recenseam; sed quam illam? eloqui vix valeo.

Parochus iste noster, præterita nocte transit ex hac ad alteram vitam, veruntamen eheu per qualem mortem! vehementer sanè horribilem & formidandam: audi obsecro: Antequam moreretur, rationis adhuc & sermonis compos, ad cubiculum, ubi decumberet, me vocavit, iussitque ut tres ordines sellas, proximè ad lecti spondam collocarem: collocavi, & iterum abii, sed non procul, ut si me denuò acciret, ocyùs adesse possem.

Et ecce cum ingenti stupore meo tunc audivi cum aliis in cubiculo illum colloquentem: admirabunda ego, & cupida cognoscendi, quinam essent ii, cum quibus sermocinaretur, iteratò ingressa, præter ipsum neminem conspicio: Et ille subito ad me: IBIMUS, ait. Respondi ego, Domine in Villam ibimus, sed recuperata prius valetudine: ad hoc iteravit: Ibimus non ad Villam, sed ad infernum.

Et scias, mecum hic confedisse tres ex orco Dæmones, qui decretoriam denunciarunt mihi sententiam damnationis meæ, clareque edixerunt, eundem mihi esse ad infernum; & tu etiam certò seque ris eodem.

viii E e

Eheu

Eheu verba ista transfixerunt cor meum, & magnopere turbata inde exivi; attamen paulo post horridam vociferationem percipio, moxque in cubiculum resiliens, infelicem Parochum penitissimè esse mortuum, deprehendo, sulphureumque fetorem tam gravem exhalare, ut me penè exanimem pro-
 itereret.

Iste est status & finis miserabilis & funesti Parochi illius. Quid ergo consilii? quid me jam facere oportet? Mea soror, (respondit Notarius) ego tibi suadeo, ut à simili tam enormi, insolito, & horribili eventu, animam tuam eripias. Cogita hanc esse peculiarem admonitionem tuam, utere illa in bonum, & salutem tuam; Vende ea quæ habes, & fac eleëmofynas, castiga corpus tuum per pœnitentiam, & disce ex Domini istius exemplo infernum fugere.

Væ tibi, si obsurdescas ad voces istas, & excæcata remaneas ad tantum prodigium, tu te ipsam damnabis.

Digressa tunc ista fuit à me, cum bonis promissis, & optimis propositis, sed hæc ipsa distulit exequi. Tandem post quindecim dies, redux ad me facta, magis quam antea conterrita & perturbata dixit: O chare amice & frater, scias, quod singulis noctibus ferum animal quoddam in forma sædissimæ felis, gulam meam faucesque invollet, & ve-

hementer suffocare me satagat, quam per summam etiam violentiam difficulter abigere possum.

O soror, respondi ego, istud animal non est felis, sed truculentus aliquis diabolus, qui vita corporali, si DEUS permiserit, privare te molitur, ut animam tuam secum ad orcum asportet; itaque nequaquam ulterius differas, quin veram pœnitentiam illico arripias; etiam in minima mora maximum est periculum grandis ruinæ tuæ.

Sic abiit ista denuo, nec pœnitentiæ animum adjunxit, & post aliquot dies repertæ fuit subitanea morte extincta, exiguam spem salutis suæ relinquens.

Ingemiscere hic lubeat cum magno Augustino: O quanta iniquitas! O quanta per-versitas! ut animam, quam Christus suo sacro Sanguine redemit, luxuriosus quisque propter unius momenti delectationem, diabolo, pessimo inimico suo, vendat ac tradat! Itaque nobis hoc dici à S. Ephræm credamus: Compungere ò anima mea, compungere de omnibus malis, quæ fecisti, compungere in cunctis, in quibus te DEUS patienter expectavit: compungere & pœnitentiam age, ne tenebris tradaris exterioribus: Resipisce misera & afflicta anima, ne coram horrendo Christi tribunali confundaris.

HISTORIA SECUNDA.

Prædictus Auctor monito. 14 notâ 9. istud commemorat. Anno Domini 1639 in loco quodam Cafentini mortuus est Sacerdos, qui animarum curam gerebat, propriæ animæ penitus negligens: supervixerat usque ad annum ætatis 90. & administravit Ecclesiam sibi commissam 60. annis, tam illiteratus, ut nec Latinitatis principia calleret. Juvenis adhuc in domum suam recepit scēminam, sub nomine famulæ, quæ tamen reverà concubina fuit: & quidem cum alio maritata, quæ ex dicto parcho, & non ex marito suo plures concepit, & genuit filios.

Sex annis ante mortem ablegaverat quidem illam ex ædibus suis, nihilominus frequenter ad eum redibat, cum scandalo aliorum: sæpius à Prælati aliis admonitus & punitus fuerat, etiam censuris Ecclesiasticis, & multis pecuniariis, absque ulla tamen subsequente emendatione.

Peccato libidinis plura alia gravissima scœlera adjungebat: quotidie pictis chartis ludebat, inter ludendum horribiliter blasphemare, lusuque sibi adverso, & infortunato 20 aut 25 vicibus uno spiritu exclamare

solitus, ò Christe, ò Christe, ò Christe, &c.

Quodam die longius à Parochia sua abierat, ad faciendas cum aliis ibi præsentibus sacerdotibus defuncti cuiuspiam exequias. His finitis, sumptroque prandio, ad chartarum lulum rediit, eumque ad horam usque 23 Italicam continuavit. Amissa omni pecunia ludendo, cum alio quodam domum suam redire cepit.

Inter redeundum, ingens pluvia supervenerat, noctisque tenebræ intensæ erant: Itaque graviter prolapsus, à comite tamen iterum in pedes erectus, vociferari cepit: Ego sum mortuus, ego sum mortuus. O misera anima mea! ego transegi vitam sceleratam, hæc & hæc peccata commisi; & sic pertexuit generalem quandam confessionem; postquam domum perductus fuerat, venit ad illum sacerdos alius, eique SS. Sacramenta administravit.

His perceptis ex casu illo penitus convalescit. Mense uno inde elapso in gravem morbum relapsus, vocari ad se iussit Parochum quendam, nepotem suum, sed iste venire noluit, ob magnum fastidium quod ex scelerata

lerata ipsius vita conceperat. Accepit tunc Sacramenta ab alio quodam Sacerdote, sed DEUS novit cum quali dispositione hoc factum sit. Certè miserabilis, quæ sublecuta est catastrophe, alia omnia indicat.

Nam paulò post in agonem desperatione plenum incidit. Clamavit dies & noctes, nunc altiore, nunc ordinaria voce; altius clamando ejulabat instar desperabundi hominis: rediens ad communem vocis usum, furibundus dicebat; O Christe! repetendo Sacrum illud nomen, cum certo signo indignabundæ vindictæ. Interdum resolvebat sacrilegam linguam contra Sanctissimam Virginem Mariam, indignas & spurcas contra illam voces jactando: hunc desperatum & diabolicum agonem quatuor ipsos dies continuavit. Objurgatus subinde à circumstantibus, vertebat sermonem aliò, sed absque ullo pœnitentiæ signo, quotiescunque ad pietatem facientia verba ei ingerebantur, aliò seolvebat, ne audiret. Tandem deficiente articulata voce, latrare cœpit, non aliter quam rabiosus aliquis canis, & perstitit in latratu illo dies pariter, noctesque, sine ullo peccatorum suorum indicio. Latravit autem à die Mercurii, usque ad vesperum diei Veneris, & sequenti die Sabbati animam exha-

lavit, moxque lingua notabiliter tumefacta apparuit.

Hæc, subjungit auctor, scripta legi in litteris, à successore Sacerdote in Parochia illa, accuratè & fideliter exaratis.

Verè Judicia tua, O DEUS, abyssus multa! investigabiles gubernationis tuæ viæ! Flagitium hoc humani, propudium hoc Sacerdotalis generis, tanto tempore ita tolerare? impune esse sinere? sed quis, O incomprehensibilis Divinitas, in similibus consiliarius tuus fuit, aut est? quis alius, nisi inscrutabilis sapientia tua? Tu ipse, providentissime DEUS, renovas hæc talia, & proponis nostro etiam sæculo, nostrisque annis hujusmodi exempla, ut nos adhuc superstitites, & ad resipiscentiam expectati, his edocti, timere te, amare, & colere, certamque vocationem nostram facere satagamus. Cœlum, terra, inferique contra nos verè formidandis vocibus clamabunt, intonabuntque, nisi à simili scelerum farragine abducti, in sanctitate & justitia coram te vivere incipiamus. Ego dixi; dicamus omnes cum Regio Propheta, nunc cœpi; Mutatio hæc Excelsi, & ab ipso unice desiderata: non obsequimur?

HISTORIA TERTIA.

HÆc aliunde habetur, ex Relatione fide digna, & contigit in Polonia, circa annum 1642. Juvenis erat nobilissimæ inter Polonos familiæ, hujus honori ut parcat, nomen, aliàs non ignotum, subtrahitur.

Tempore studiorum, ad quæ Brunbergæ incumbebat, inter primos erat, qui vel à diligentia, vel à bonis moribus laudem insignem mereretur. Expleto litterarum isthic curriculo, arrisit ipsi status Ecclesiasticus, in quem se transtulit, & illico in Regia Urbe Cracoviensi Prælati effectus fuit: attamen sub veneranda & honesta toga, inhonestam mox vitam pessimis avibus auspiciatus fuit, non absque celeberrimæ familiæ, & suscepti Ordinis Ecclesiastici dedecore, ac infamia. Inter Magnates Regni erat unus aliquis, Prælati hujus novitii affinis, qui ut Juvenem a Regia Urbe avelleret, sibi que viciniorem haberet, insignem Præposituram ei impetravit, eo in loco, ubi ipse affinis Præfectum tunc agebat, hoc potissimum sine, ut homini vicinior, illum ad melioris vitæ bonorumque morum semitam reduceret, in eaque contineret. Bonum consilium, sed operato successu vacuum: Miser Præpositus sceleris jam inolito assuefactus, non minus hic

illud angebat, quam Cracoviæ solitus erat, nec abstinerat illum, aut principi inde familiæ enata injuria, aut intentatæ divini iudicii minæ, quo minus sceleratè cœptam telam pertexeret, inque scelerata vita, & divino, & humano timore ac respectu posthabito, imprudentissime persisteret: sed audi catastrophem, & eventum verè miserabilem.

Factum est, ut die quodam Dominico, quo festum B. Stanislai Koskæ in partibus illis celeberrimum habebatur, infelix Præpositus, cum familia ad arcem quandam suam concederet, consuetis sibi deliciis & voluptatibus liberius vacaturus. Cœnatur opipare, remotis mensis jubet omnes ex conclavi abesse, præter concubinam, quam secum retinuerat.

Inchoato itaque noctis primo silentio, omnibusque alto somno sepultis, repente per totam arcem terribiles & abominandi tumultus, clamoresque dissoni insonant, non aliter, quam si omnia ursis, apris ac lupis horrendum ululantibus, ac frementibus plena essent. Quod planè auditu atrox, & funestum erat. Interea concubina, naturæ necessitate adaucta, cubiculo egreditur, & ecce ei sese objiciunt formæ nonnullæ Virorum,

rorum, mira proceritate ferocientes, tetrae, nigrae, flammantibus oculis: qui alio non dicto, sed dentibus formidabiliter fremdentes, insolito tumultu ac ferocia in conclave introrumpunt, illudque ingenti, & late personante cum furore ocludunt.

Illico tam violenta conquassatio, confractio, & ululatus consequitur; ut tota domus contremisceret.

Interea famuli expergeseri, curriculo ad conclave advolare; istud tamen omnem etiam virium conatu adhibito, penetrare nequeunt, ideoque jam ante ex formidando, qui praecesserat, tumultu, & turbatione exterrfacti, pedes retro ferunt.

Illucescente die, animos resumunt, & probe armati, Domino suo suppetias (heu nimis seras,) laturo, ad conclave recurrunt, quod nec hac vice referare per vires suas possunt. Vnus eorum audacior, arreptis scalis ad fenestram se unam evehit, introspicit, neminem conspicit: progreditur, & per fenestram in ipsum conclave se intro-mittit, obseratam januam aperit. Quam ad-

aperta omnis familia se introfert: huc illucque oculos circumferunt, Dominum suum indagantes, & reperiunt illum tandem, sed absque ullo vitae superstitis indicio. Miserabile corpus sub lecto jacebat, instar globi convolutum, inter pedes inclusum haerebat caput, ex toto sanguinolentum, nigrum, informe & abominandum, artus omnes; & ipsa adeo ossa contracta, & comminuta erant, humus, lectus, & parietes recenti cruore madidi, & foedati. Talem, tamque tragicum exitum habuit, tot nobilia stemmata, tot praecclaras naturae dotes ostentans Iuvenis, Nec diu in sua coram DEO infelicitate felici esse licuit: quid enim animae inde factum sit, pronum est conjicere; ut adeo verissimum esse illud, miserando hoc exemplo discamus: Breve, & momentaneum est, quod delectat, longissimum vero & aeternum, quod cruciat. DEVS non irridetur, neque semper tardat, sed inausata peccatorum mensura completat, Iustitiae suae, ejusque executoribus cursum suum, cheu quam illatibilem! relinquit.

HISTORIA QVARTA.

HAnc suppeditat iterum nobis auctor supra allegatus, nota 9. isto verborum sensu Anno 1643. D. Alphonfus Mendes, Patriarcha Aethiopiae, scripsit Congregationi de propaganda Fide, sequentem & plane miserabilem Clerici cujusdam exitum. In Ceila, quae est una ex Insulis Orientalibus, vivebat sacerdos quispiam, totus immerfus libidinis saeculentiae: multo tempore domi suae concubinam tenuerat, ex qua, postquam aliquot natos sustulisset, in gravissimum morbum subito conjicitur, quem ipsemet lethalem & extremum esse, tunc judicavit, qualem etiam fuisse res ipsa docuit. Itaque advocata Lupam suam, varia cum eadem negotia transegit, tandem subjunxit: ego morior quidem nunc; sic virium extrema lassitudo & debilitas autumares me faciunt; sed cave tu, ne cum alio quopiam Matrimonium ineas; nam post mortem meam oculus me inde expeditam, & ad te revertar,

ficque delitiosam vitam, quam haecenus inter nos duximus, porro continuabimus. His dictis, paulo post infelicem animam exhalavit.

Quod autem hanc abiisse putabimus? non alio, quam unde ad hanc usque diem, nemo rediit; certe nec ipse reversus fuit. Iste nimirum foedissimi hujus sceleris inter alios crudissimus fructus est, ut ipsum Rationis, Fideique lumen penitus obfuscet, & formidabilem mentis caecitatem inducat, unde in tam vehementer absurdas persuasiones, & haereticas adeo opiniones prolapsus existit. Considerate itaque, exclamat S. Ephraem, fratres mei, ne dum subito clamor infonuerit, inveniatur quis vestrum Lampadem obscuram, & sine oleo habens, damneturque in tenebras exteriores, & supplicia illa immortalia, atque aeterna, ubi erit fletus & stridor dentium, nunquam finiendus aut mitigandus.

HISTORIA QVINTA.

Dignus est gravi consideratione Casus iste, (ait Auctor noster appendice ad Notam 9. Moniti 13.) qui Anno 1614, 11 Aprilis, Romae mihi scriptus fuit, a fide digna persona, qui evenit in ipsius Urbis quodam Hospitali, secundum scriptam

relationem Curati, qui tunc ibi praesens fuit; & est hujus tenoris.

Sacerdos quispiam 60 annorum, infirmitate tactus, recipi petiit in Hospitali, & magna cum charitate acceptus, medicinis, aliisque rebus necessariis, bene habitus fuit: Mor-

Morbus tamen neququam remisit, sed potius ita ingravescere perrexit, ut ægrum ad extrema perduceret, idè ministrata illi fuerunt solita Sacramenta Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & extremæ Unctionis. Quibus perceptis, insolens & formidabilis eventus sese aperuit.

Subitò æger commoveri contra quosdam adversarios, ab aliis non visos, ac si pugnaret & disputaret cum illis, & dein tanquam victus, desperabundus iteratò dixit, non est amplius misericordia pro me, non est spes salutis, ego sum damnatus, sum damnatus. Curatus, qui præsens aderat, audiendo hæc voces, consolari illum cœpit & animare: ne teipsum deseras, ajebat, ne abjicias animum, ne desperes, sed cor, potius & animum, & affectum, ad divinam eleva misericordiam, rogando ab hac adiutorium, & opportunum auxilium. Ah respondit moribundus, non possum hoc ego facere: non est ulterius tempus pro me: factum jam est, non video exitum aut præsidium. Ecce, ecce inimicus Diabolus, conatur me hinc rapere, & pedibus abstrahere. Et hoc dicens, nitebatur retrahere pedes, ne comprehenderentur, perque eos abriperetur. Curatus, acceptâ aqua lustrali, eum aspergebat & signabat.

Diabolus, imitando vocem moribundi, sono tamen aliquantisper diverso, dicebat: Asperge illum, asperge illum, signa illum, signa illum, nihil juvat infamem istum conspergere aquâ Sacrà, aut Cruce illum signare, nam totus est noster, totus est noster: Nunquam fecit aliquid solidi boni, sed patravit omnia mala.

Ad hoc subjunxit desperatus: Ego vester sum, ego sum inimicus DEI, inimicus Christi, inimicus paradisi: & idè renuntio Patri, & Filio & Spiritui Sancto, Paradiso, Mariæ Virgini, Sanctis, Fidei, Ecclesiæ, Romano Pontifici, omnibus renuntio; nam ire debeo ad abyssum inter damnatos, & sub pedes infamis ludæ, Tu, tu, reposuit Diabolus, tu infamissime, dignus es æternâ pœnâ.

Tu habebaris bonus in vita, sed hæc pessima erat. Tu bonum aliis pro concione dixisti, ipse malum fecisti, committendo omnia septem Mortalia peccata. Agedum, quid tibi nunc videtur de vitâ tuâ, & quid dicetur de te in magno illo Iudicii die? Quam tu stabis ibi probrosus & confusus, quando omnes tuæ feiditates manifestabuntur? Tu fecisti in tali loco tale peccatum, si objicietur tibi, poterisne negare? Alias iniquitates commisisti in alio loco, & alias graviore in alio, & gravissimas iterum in alio loco. Insper patraisti maxima & horrenda scelera, cum talibus circumstantiis

temporis, cum talibus personis. nonne recordaris? Hæc omnia detegentur, & omnium oculis exponentur, ô infamissime, cum maximâ tui confusione. Nunc instat extrema hora, jam finitæ sunt tuæ deliciæ & jucunditates, non gaudebis amplius, nec jucundaberis, sed gravissime punieris in inferno, qui te expectat, ut ipsius tormenta sentias.

Interposuit se sollicitus Curatus, & decumbentem denuò erigere conatus est, ut ad Divinam misericordiam animo conversus, verum Contritionis actum eliceret. Quid contritio? respondit Diabolus. Non est jam tempus hoc faciendi pro isto, nunquam illam exercuit per vitam suam, nec jam instante mortis hora exercebit; infamis iste ignorat etiam, quid rei sit verâ contritio, & non potest amplius pœnitere. Imò verò potest, reclamatione Curatus, cum Divinâ gratiâ potest pœnitere, potest optimum contritionis actum elicere: tum Diabolus, sed non faciet, est totus noster: & si quid simile faciat, tamen non fiet ab ipso, uti necesse est; faciet enim ex mero pœnæ timore, & sic ei nihil proderit; totus est noster, totus est noster.

Fecerat tunc Diabolus versus aliquot, eosque decantaverat, in signum alicujus lætitiæ, quam capere se fingebat ex infelicis illius desperatione; simulque iteratò ei objiciebat omnia & singula peccata, cum distinctis temporum, locorum, personarum, aliisque circumstantiis: & cantillando concludebat, est noster, est noster. Hoc totum desperabundus iste confirmabat, subjungendo Amen, Amen, Amen.

Ah noli timere Diabolum, repetiit Curatus; ah noli desperare: adhuc pro te misericordiæ tempus est. Cogita exemplum boni latronis, qui post gravissima scelera ad pœnitentiam receptus, sperare cœpit in Divina misericordia. Interpellans hostis reclamavit: Non est amplius pro isto occasio. Curatus prosequendo ait: Dic solum cum pœnitente latrone: Memento mei Domine, & ex toto corde dolens, commenda te Domino. Ad hoc Diabolus: non potest se DEO commendare cui nunquam servivit; noster est, noster est. Et ecce desperatus æger, altâ voce exclamabat. Vester sum ô Diaboli, ego vester sum. Agite, venite omnes, venite, ecce me, vester sum, Amen, Amen, Amen. Ecce venimus, respondit Dæmon, venimus: & tu nobiscum venies: Vitæ enim tuæ tempus pro te jam nunc finitum est. Iam jam involutus es in Æternitate. Et ista quamdiu durabit? Vnum annorum millionem? Amen. Et postea iterum inchoabitur de novo: & quamdiu durabit? in æternum? Amen. At verò æternum quamdiu durabit?

Quamdiu DEVS durabit? Amen. Et quamdiu DEVS durabit? Semper? Amen. Nunquam, nunquam finietur? Nunquam: Amen. Semper nunquam? Amen. O miser, O infelix! incidisti in laqueum: Infernus te manet.

Addit hic Curatus de se loquens: Ego de novo confortatus, conspersi moribundum aqua sacra: Diabolus cum risu & cantu adjunxit: signa illum, signa illum, lava illum, lava illum, nec hilum ei prodest. Et desperatus novo furore excandescens, etiam alios criminari cepit, appellando Romam malignam, malam aulam, Prælatos iniquos, Sacerdotes, Religiosos, Iudices omnes sceleratos. Tace, inquit Curatus, nam Roma Sancta est. Cur taceam, subjunxit æger, cur taceam? O sacerdos attende tibi, quisque enim suos patimur manes, tu etiam tuos. Interea Curatus recitare cepit Litanias de Beatissima Virgine: Has desperatus orando persecutus fuit, & aliquantisper indoluit. Tandem finis impositus fuit atrocissimo huic conflictui, & moribundus in alia verba linguam resolvit, dicendo: Benedi-

ctus DEVS: Intellectus mihi apertus fuit, & vidi centum cacodæmones, qui per pedes meos, me extrahere satagebant, & secum asportare.

Grandior inter illos, fauces mihi compresserat, & falsa quædam objecerat. Hoc dicto, DEO se commendavit, & peccatorum suorum veniam rogare visus fuit, totus tamen tremebat, sudabatque instar glaciei frigidus.

Curatus denuò adhortatus eum est, ad faciendum confessionem, at ille respondit: Ego non possum confiteri, non possum: & paulò post expiravit. Eventus iste, ad varias Italiæ partes perscriptus fuit: & hinc in Siciliam ubi ego (inquit auctor) commoratus anno 1635. cognovi ex Patre quodam Societatis, quod navigando cum pluribus Dominis, totam rei seriem eis narraverit, & quod tunc subito omnes voluerint confiteri, magnum peccatorum suorum dolorem præ se ferentes. Placeat DEO, ut omnes peccatores, emendationis hinc occasionem accipiant, & Spiritualis fructus.

F I N I S.

